

XIPRE, CAMP DE BATALLA

Si Xipre és atacada, Europa és atacada!

Des d'aquest gener, Xipre ostenta la presidència de la UE, fet que la situa al centre de les decisions estratègiques dels tambors de guerra europeus. L'atac iranià a una base militar britànica ha implicat l'entrada —de puntetes— dels europeus a la guerra.

Ràpidament, les petites potències europees hi han enviat flotes de guerra. França ha aportat la fragata Languedoc, així com sistemes de defensa antiaeris i, fins i tot, el portaavions Charles de Gaulle... flor i nata de la marina francesa. Per la seva banda, Grècia, Itàlia i també Espanya hi han fet arribar vaixells de guerra. Un pas més cap a la deflagració, tot dient que és per evitar-la. L'illa, situada a pocs centenars de kilòmetres de Síria i Líbia, és un punt estratègic des de les croades

medievals contra l'islam, per a conquerir Palestina. Avui dia, Israel actua com a força de xoc d'aquesta mil·lenària obsessió occidental.

Els xipriotes, que s'incorporaren a la Unió Europea el 2004, han de suportar dues bases militars angleses, utilitzades com a plataforma per a atacar l'Iran. D'altra banda, l'ocupació turca del 37,5 % de l'illa, l'any 1974, també propicia que Turquia —insigne membre de l'OTAN a la regió— estigui en el punt de mira iranià, que es defensa de l'atac americano-israelià atacant tots els països que col·laboren, d'alguna manera, en la guerra.

Realment, només Emmanuel Macron s'ha mogut, tot demostrant el petit Napoleó que porta a l'ànima. En canvi,

els anglesos, ni fu, ni fa; no tenen cap vaixell per a enviar-hi, un signe evident que el *Brexit* ha estat també la mort de la seva antiga potència imperial. Turquia, per la seva banda, ha aprofitat la visita del petit Napoleó per a enviar-hi sis avions F-16 turcs com a demostració i recordatori de la seva presència.

L'illa que volem nosaltres, però, és la de la bella Afrodita, àlies Venus, sortint nueta de les ones a Petra Ramió... Potser sí que això va passar fa temps, però ens complau conservar el record de la gran deessa de l'Amor i dels seus nombrosos amants, per a foragitar els Trumps, els Napoleons... i tota la colla de guerrers que acabaran destruint el món, si no els aturem abans.

EL PES DE LA MORAL CARCA

Rob Jetten, primer ministre dels Països Baixos

Tot just ha jurat el càrrec. De moment, té al seu favor el fet de ser el Primer Ministre més jove del Govern, impedir la participació a l'executiu de l'extrema dreta i mostrar —per ara— un passat políticament immaculat... No és, però, un innocent pacifista. Serà verd i dirà que vol justícia social, però també ha promès augmentar el pressupost militar. No n'esperem miracles.

Una característica que, de fet, no caldria ni esmentar, però que es destaca sempre en la persona de Rob Jetten és la seva homosexualitat. Una vegada més, en aquest aspecte, la política va per darrera de la societat. Cal ser, i més a hores d'ara, molt malparit per a continuar senyalant les persones per la seva orientació sexual, però la política sempre aprofita tota la brossa

que troba a les clavegueres i Jetten no ha pogut desempallegar-se de la decrepita i lamentable "moral" dretana. Més d'un, fins i tot, ja ha qüestionat la seva mera presència en un parlament.

Ser *gay* és la marca i, a partir d'aquest concepte, per a la dreta sempre serà més fàcil i lògic carregar-se el nou Primer Ministre. Per sort, Jetten va jurar el càrrec a La Haia i no a Teheran, per exemple, on, tot just després de signar el jurament, hauria estat executat en nom de la moral. Sense anar més lluny, imagineu per un moment que en Jetten comença a enviar missatges a la manera de la ínclita Ayuso; és a dir, despropòsits combinats amb alcohol... Als tres dies el cremen a la plaça pública.

LLUFA A LA MORAL